Ч. 122. Второк 3 (16) червня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Поголоски про мниму смерть папи. — Події в Сербії.

Ческа Politik, обговорюючи теперішне політичне положене в Долитавщині, обертає ся до молодоческих послів з пересторогою, аби не розпочинали обструкциї, бо в такім случаю правительство мусіло би імити ся §. 14. — До Відня приїхав вчера з Будапешту президент угорского кабінету Сель і був на авдиенциї у Цісаря. З авдиенциї вийшов в найліпшім настрою і гадають, що не вручив Монархови своєї димісиї. Нараджував ся також з пп. міністрами дром Кербером і ґр. Ґолуховским. Вечером повернув до Будапешту. — Переговори між правительством а сторонництвами тревають безнастанно. Сей тиждень буде рішаючий для цілої парляментарної ситуациї.

В суботу вечером розійшли ся по Відни і Будапешті вісти про наглу смерть Папи, а деякі часописи повидавали навіть надзвичайні додатки. Тимчасом та вість не потвердила ся і як доносять з Риму, папа тішить ся як найліпшим здоровлєм, так що навіть прибочний лікар др. Ляппоні не уважав потрібним від двох днів віддвідувати сьв. Отця.

Про членів нового сербского правительства доносять часописи такі подробиці. Новий революцийний президент міністрів Авакумович був в р. 1882 президентом тодішного ліберального правительства, а ще перед тим, під Рістічем, міністром справедливости. Від усуненя єго через перший замах стану молодого короля, Авакумович був судиєю в касацийнім трибуналі. Тепер числить 58 літ і в послідним часі провадив адвокатску канцелярию. Підчас замаху не було єго в Білгороді. — Міністер внутрішних справ Стоян Протич єсть найбільше впливовою личностию межи радикалами. В послідних часах був комісарем Народного банку, а перед тим директором монополю пороху. Числить 47 літ. — Міністер внутрішних справ Любомир Калєвич був президентом міністрів в р. 1875, пізнійше сербским амбасадором у Відни, а в послідних часах входив в склад сенату. Числить літ 60 і є дуже умірковавим політиком. — Міністер судівництва Живкович єсть одним з проводників лівого крила радикальної партиї. Після замаху на короля Мілана був засудженнй на 20 літ тяжкої вязниці, відтак помилований. Числить тепер 42 літ. — Міністер торговлі Юрий Ґенчиц був міністром внутрішних справ в часі, коли Александер женив ся з Драґєю і був рішучим противником сего подружя. З причини листу, написаного ним до Александра до Абациї, обжаловано єго о обиду маєстату і засуджено на 8 літ вязниці, відтак помилувано. Числить 42 літ. — Міністер фінансів Белікович і міністер просьвіти Стоянович не брали до тепер участи в сербскім публичнім житю. — До тепер то правительство не відносило ся зовсім до Петра Карадьордєвича, котрого войско і нарід на улицях проклямували вже королем. Деяка часть дневників і народа жадає републики. Скупштина, що збирає ся нині, рішить форму правительства і переведе вибір короля. Нема сумніву, що вибір впаде на Петра Карадьордєвича.

Про послідні хвилї убитої сербскої королівскої пари розказують ще всілякі подробиці. Коло тіла короля найдено великий камінь, як би кинений знадвору через вікно. На тілї короля найдено з 30 ран від куль і дуже богато ран від поколеня. Тіло королевої було попросту подіравлене кулями і шаблями. Король мав нападникам заявити готовість розвести ся з Драґою, але не хотів підписати абдикациї, грозячи зрадникам вязницею. На те сказано єму, що до того не прийде. На Драґу перший ударив Машін, брат єї першого чоловіка; він ненавидів єї за те, що зле обходила ся з братом, а вкінци мала єго навіть отруїти. — Онгоди по полудни відбув ся похорон Наумовича. Віддано єму войскові почести. На могилі покладено напись: „Помер на поли слави для добра вітчини“. — Офіцири порозкидали по улицях ордери, що подісгавали від Александра — Новий президент міністрів Авакумович в розмові з одним дневникарем сказав, що підчас замаху єго не було в Білграді і аж на телеґрафічне візване вернув з Алексінача. Говорив він, що надіє ся, що скупштина затвердить вибір Карадьордєвича, хоч декотрі члени скупштини волїли би бачити королем чорногорского кн. Мірка, а інтелїґенция бажає републики. Про причини замаху говорив Авакумович, що найбільше причинила ся ненависть війска до короля. Через Драґу діставали офіцири за дрібні провини тяжкі кари, не діставали правильно платні, ходили обдерто; за те Драґа що хвиля спроваджувала з Відня дорогі сукні. Мати короля, Наталія, проживаюча тепер в Парижи, на вість о смерти сина дістала спазмів і не була в силї вислухати вісти до кінця. Доносять, що она зажадає видачі тіла. — Петра Карадьордєвича надіють ся в Білграді нині. Кажуть, що Росия бажає, щоби він зрік ся престола в користь свого малолїтного сина, котрий є в Петербурзї в школах. Живуть також в Парижи два сини старшого брата Петра,

1)

На Балканї.

Зьвірскі убийства в Білграді звернули тепер більше як коли небудь увагу всего цивілїзованого сьвіта на балканьский півостров. Ворохобня в Македониї і реформи, що там мають бути заведені, двозначне становище Болгариї і клопоти Туреччини та й інтереси держав европейских, в першім ряді Австро-Угорщини і Росиї на Балканї, перестали хвилево інтересувати Европу в виду тої страшної, майже безпримірної події в сербскій столици. Спосіб, в який Серби позбули ся свого володїтеля, єсть так страшний, так поганий, що єго не можуть оправдати ані відносини політичні, ані особиста вина тих, що стали ся жертвою ворохобнї сербских офіцирів. Показує ся, що на Балканї, навіть серед того народу, котрий мав доси претенсию грати провідну ролю, культура і цивілїзация не вигубили ще тої дичи, яка характеризує азийскі народи. В виду того можна сподївати ся ще неодної страшної події на Балканї і длятого не від річи буде познакомити ся хоч дрібку і бодай поверховно з тими відносинами, які там давнїйше панували і ще тепер панують. Се єсть цїль отсеї розвідки, яку тут тепер предкладаємо нашим читателям.

I.

Обреновичі і Карадьордєвичі.

Смерть послїдного з роду Обреновичів на сербскім престолї то конець тої борби, яка вела ся мало що не сто лїт межи двома сербскими родами, котрі робили собі претенсию до верховодства в сербскім народї, то новий і страшний примір зради, яка здавен давна грала велику ролю в історії сербского народу. Зрада Вука Бранковича стала ся причиною, що сербский князь Лазар в борбі з Турками погиб 1389 р. на Косовім поли. Се був перший початок упадку самостійности сербского народу. З початком 19-го столїтя була вже цїла Сербія під пановансм Туреччини і в теперішній сербскій столици як і в других більших містах сербских стояли сильні турецкі залоги. Тодї Юрий Петрович, званий Чорним або з турецка Карадьордій, син селянина, постановив освободити сербский нарід від турецкої неволї. Карадьордій убив був якогось Турка і длятого мусїв втїкати до Австриї і тут за цїсаря Йосифа II вступив до войска та був фельдвебльом при так званих тодї сербских фрайкорах. Коли в 1804 р. збунтували ся були турецкі янїчари в Білграді, він зібрав Сербів і виступив ніби то против бунтівників. Серби здобули в 1806 роцї Білград, але опісля станули по сторонї Росиї, котра вела війну з Турками. По тій війні дала Туреччина хвилево свободу Сербам і задержала лиш старі кріпости. Пізнїйше однакож, коли европейскі держави занятї були війнами з Наполеоном I, вислала Туреччина войско, щоби знову покорити Сербів. Карадьордій не міг тодї вже здержати ся, головно задля незгоди в сербскім таборі і в 1813 р. втїк знову до Австриї. Тут зловили єго разом з другими сербскими проводирями і повели до Градця, але опісля пустили на волю і визначили ще пенсию.

З прочих проводирів сербских остав ся був в Сербії лиш ужицкий воєвода Мілош Обренович. Мілош був не лиш дуже добрим вождом, але й дуже розумним та зручним політиком і Турки зробили єго князем для округів рудницкого і краґуєвацкого. Коли по малій ворохобні в 1814 р. Турки стали знову дуже лютитись і карали смертию ворохобників, викликав Мілош в 1815 р. нову ворохобню і побив Турків, але опісля заключив з Турками мир і виробив собі то, що став знову верховним князем і що Турки обіцяли знов значні пільги для сербского народу. Так панував він аж до 1829 р. В сїм роцї по росийско турецкій війнї прийшло до мира в Адріянополи, котрий забезпечив Росиї великий вплив Туреччинї. В наслїдок сего мира видав султан для Сербії постанову, пiсля котрої анї султан анї єго везир не мали вже права накладати в Сербії податків та вибирати десятину і т. зв. подушне, але за то мусїла Сербія платити звиш

Алексей і Божидар, котрі також могли би мати право до трону. А приятелі пок. Александра пригадують, що в Царгороді живе неправесний син Мілана, так що рід Обреновичів не цілком ще вимер. — Берлиньский Tagblatt доносить, що король і королева в остатних часах були все в страху о своє житє і постановили розвести ся. Королева вибирала ся до Франценсбаду, а ся подорож мала бути початком розводу. Король мав опісля старати ся о руку чорногорскої кн. Ксені. Король і королева мали по кілька міліонів, зложених в льондоньских банках.

Новинки.

Львів дня 15 го червня 1903.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс повітового комісаря Петра Гамулиньского з Золочева до Перемишля. а повітових секретарів: Октава Пєрожиньского зі Скалата до Львова, Миколая Вальковича з Коросна до Скалата і канцеліста Намістництва Кароля Длугошевского зі Львова до Коросна.

— **Є. Е. Впреосьв. Митрополит Шептицкий** вернув в пятницю до Львова і вчера рукополагав пресвитерів львівскої і станиславівскої епархії.

— **Вінчанє Є. Е. п. Намістника** ґр. Льва Пінїньского відбуло ся вчера о годині 11-ій перед полуднем в приватній каплици Є. Е. Архієпископа Йосифа Більчевского. Вінчаня довершив Впреосьв. Архієпископ. По вінчаню виїхали ґр. Пінїньскі до Відня, де Є. Е. ґр. Пінїньский буде на авдиенциї у Цісаря, а відтак поїдуть на довший побут до Швайцариї.

— **Нові постерунки жандармериї.** Президия Намістництва зарядила отворенє експозитур жандармериї на час будови зелїзниці Львів-Самбір-Ужок в отсих місцевостях: в Турочках нижних 3 жандарми; в Рурці 6 жандармів; в Яворі 3 жандарми; в Лужку горішнім 4 жандарми; в Спасі 4 жандарми.

— **Курс кутя коний.** Управа школи підковуваня при ц. к. Академії ветеринариї у Львові подає до відомости, що другий шестимісячний курс кутя коний в 1903 р., розпічне ся від 1-го липня і тревати буде до 31 грудня 1903 р. Челядники ковальскі, що хотять записати ся на той курс, мають особисто зголосити ся до кінця червня с. р. в канцелариї повисшого заведеня ул. Кохановского ч. 33 і предложити: 1. сьвідоцтво укінченя з добрим успіхом школи народної; 2. сьвідоцтво визволу; 3. сьвідоцтво відбутої бодай дволїтної практики челядничої.

— **Іспит зрілости** в рускій ґімназиї коломийскій відбув ся в днях 4—6 червня під проводом ц. к. інспектора краевого шкіл середних І. Левицкого. Іспит здали: Гринюк Олекса і Срібний Теодор з відзначенем, дальше: Бурачиньский Денис, Вахняк Дмитро, Воробець Михайло, Кисїлевский Стефан, Курпяк Володимир, Оробець Василь, Павлюк Методий, Рубінґер Володимир, Стрийский Іван, Филипович Олександер, Чеснык Емануіл, Яцків Микола, Яшан Василь і Манастирский Евстахій (екстернїст). 1 має поправити іспит по фериях, а 1 (екстернїст) відступив від іспиту.

— **Іспит зрілости** в реальній школї у Львові зложили з кл. VII. а): В. Адель, В. Айдукевич, В. Барановский, С. Домбровский, Р. Фелїньский, Н. Феттер, І. Форст, В. Ядовский, Ф. Єґерман, Р. Каспшицкий, С. Клус, В. Козловский, З. Куштелян, Н. Леґежиньский, С. Лодзиньский, Н. Наввский, С. Холицкий, Н. Павликевич, І. Позланьский, Л. Сапіга, З. Скшешевский, І Відт, Р. Журовский.

— **Загальні дяківскі збори** відбудуть ся в Грушові дня 5 (18) червня с. р., на котрі запрошує ся Вп. Отців духовних на Богослуженє, котре відбуде ся о 10 годині в місцевій церкві. Півці церковні повинні явити ся як найчисленнійше. (Всї рускі часописи просить ся о повторенє сеї оповістки). *Михаіл Якимович*, півець церковний.

— **Позабутий в арештї.** Чеські ґазети доносять про таку подію. В громаді Римів коло Будїевиць арештував полїциян якогось глухо-нїмого за жебранє на улици і замкнув его до громадского арешту та позабув на него. Бідачиско глухо-нїмий сидів вже четвертий день в арештї без їди і каплї води та був би там згинув, як би не то, що якась жінка ідучи попри арешт, зачула в нїм якийсь дивний голос і звернула увагу людий на то. Коли отворено арешт, нещасливий ледви ще живий зі зложеними руками просив, щоби ему дали що їсти. Єго зараз покріпили і уратували від голодової смерти.

— **Миш в потравці** була сими днями предметом розправи в однім з віденьских судів. Що в страві навіть в порядній̈ших приватних домах може иноді знайти ся волос, муха та червачок з грибів а навіть споро усїльниць в зеленій капустї, коли кухарка або господиня не загляне добре під кождий листочок, се річ майже звичайна і нїхто тому не подивує ся; але щоби в потравці знайшла ся таки велика стара миш — того вже на всякий случай за богато. А така пригода лучила ся якійсь Павлинї Преталер, жінці токаря у Відни. Она пішла дня 1 с. м. до реставрациї якогось Давида Раппа, здаєсь жида, і купила там на вечеру порцию потравки для себе і своєї родини. Коли зачала роздавати дїтем, знайшла в потравці велику стару миш. Женщина тота була у вагітнім стані, а коли побачила миш в потравці, так їй від того зробило ся гидко, що она аж зімлїла і треба було кликати лїкаря, щоби дав їй яку поміч. Она запізвала тоді реставратора до суду, а суд опісля потягнув до одвічальности ще й кухарку Раппа, якусь Розу Міхаль. Остаточно засуджено кухарку на 48 годин арешту а реставратора на 20 корон кари за то, що уживав невідповідне місце на комору, в котрій прятав страви і всїлякі артикули поживи.

— **Найбільші богачі на сьвіті.** Після обчислень одного льондоньского дневника цар заробляє 324 К на мінуту, 19,440 К на годину, 466.560 К денно або 170,294.400 К річно. Здавало би ся, що не можна більше заробляти. Тимчасом копальняний король в полудневій Африці Альфред Байт і нафтовий король Рокфелер заробляють ще більше, бо 400 К на мінуту або 210,200.000 К річно. Майно Рокфелера обчисляють на 1.200 міліонів. Инші богачі в Сполучених Державах північної Америки мають також не згірші маєточки. І так Рісля обчисляють на 400 міліонів, Ґульда на 320, Кернеджія на 100, Клерка (короля олова) на 32, а Морґана на 20 міліонів долярів. Супротив тих цифер доходи европейских монархів представляють ся досить уміркованo, а іменно: доходи царя виносять 170,294.000 К, султана 40 міліонів, цісаря Вільгельма 14,256.000 К, італїяньского короля 11,143.000 К, анґлїйского короля 904.000 К, а іспаньского 5,720.000 К.

— **Помер** о. Володимир Нижанковский, сьвященик в Америці в Рамей, в 38-ім році житя.

— **Пригадка.** Час замовляти книжки на премії! Канцелярия Тов. педаґоґічного пригадує в тій справі всїм Радам шкільним місцевим, сьвященикам і учителям, що при безпосередних замовленях на квоту 10 кор. дає 10% опусту, просить однак, щоби замовляти вчасно т. є. в першій половині червня і то на адресу: Ольга Барвіньска ул. Собіщини ч. 5. За точність в пізнійших замовленях канцелярия не відповідає, бо тогдї годї все на час опакувати і вислати. Книжки висилаєсь лишень за готівку або за посліплатою. На фрахт і почтову посилку просить ся при грошевих

---

2 міліони пястрів данини. Крім того прилучено до Сербії ще шість округів, і Серби одержали право вибирати собі свого князя, котрий однакож мусів признавати султана яко свого верховного володітеля.

В лютім 1830 року скликано перший раз народні збори і ті вибрали Мілоша пануючим князем та надали ему титул „батька вітчини“. Султан не лиш затвердив сей вибір, але й пристав на то, щоби власть і достоїньство пануючого князя були в родї Обреновичів дідичними. Туркам не вільно було від тепер осїдати в Сербії і лиш в сербских кріпостях мала стояти турецка залога. За то на случай війни Туреччини мали Серби посилати султанови на поміч 12 000 мужа. Мілош панував від тепер як турецкий паша і перебував то в Краґуєвацу то в Пожаревацу. Він, хоч був і дбалим про добро народу, то все таки безвзглядним, скоро щось діяло ся против его волї. Карадьордій мав в краю своїх прихильників і ті ще в 1817 р. намовили були его, щоби він вертав до краю і ставав з ними против Турків. Він приїхав був потайком до Смедерева і хотів звідси розпочати акцию против Туреччини і Мілоша. Коли Мілош довідав ся о тім, казав его дня 24 липня убити. Від сеї пори розпочало ся межи Обреновичами а Карадьордєвичами ворогованє на житє і смерть.

Тимчасом ширило ся в краю щораз більше негодованє против Мілоша. Під впливом Росиї і Туреччини витворила ся була в краю опозиция против Мілоша, котра домагала ся щораз голоснїйше обмеженя власти князя. За впливом Росиї і Туреччини уложено устави і установлено сенат, при помочи котрих мав князь управляти краєм. Після того устава мав князь право добирати собі дорадників, мінїстрів, лиш з поміж членів сенату. Се несподобало ся Міланови і він длятого дня 13 червня 1839 р. уступив і виїхав за границю. Тоді вступив на престол его син Михайло, але й він не міг довго удержати ся; партия сенаторів, на чолї котрої станули Вучич і Петроневич, змусила і его подякувати а скупштина вибрала у вересни 1842 одноголосно князем Александра Карадьоревича, сина Карадьордія.

За Александра Карадьордєвича робили сенатори, що хотїли і поправдї они верховодили в краю. Коли в роках 1848 і 1849 вибухла на Угорщині ворохобня, то Сербія вислала була віддїл охотників під проводом Кнїчаніна на поміч угорским Сербам, що виступили були до борби против Мадярів. По здушеню мадярскої ворохобнї опинив ся був Карадьордєвич зовсїм під впливом тодїшного правительства австрийского. Коли опісля Росия виступила була знову против Туреччини і еї войско вступило на Волощину і она зажадала, щоби Сербія також станула против Турків, знайшли ся Серби в прикрім положеню. Австрия противилась тому і виставила була в Банатї корпус обсервацийний, щоби не допустити до того. Сербія нїби зброїла ся, але остаточно позістала неутральною. Доси стояла Сербія під протекторатом Росиї і Туреччини. Росия була невдоволена з поступованя Сербії, а коли в 1856 р. прийшло до мира в Парижи і Сербія внаслїдок договора в Парижи станула під протекторатом держав, що той договір підписали, вплив Росиї постарав ся о то, що межи князем а сенатом в Сербії прийшло до явного роздору. Турецке правительство піддержувало також сенат а турецкий комісар в Білградї Едхем-паша допоміг в 1858 сенаторам до того, що они виробили собі право, після котрого князь мусів вибирати собі мінїстрів лиш з сенату.

Президентом став тоді Вуіч, а в мінїстерстві мав найбільше значінє Ілия Ґарашанін. Партия сенаторів постановила тоді усунути Карадьордєвича і зразу хотїла вибрати князем котрогось з поміж себе. На основі нового закона виборчого вибрано скупштину, котра складала ся з 500 членів. Але сенатори перечислили ся. Скупштина зібрала ся на засїданє в день сьв. Андрія (від того пішла назва „сьвятоандрійска скупштина“) і дня 23 грудня покликала Мілоша Обреновича назад на князя а рівночасно зробила й конець сенатови, котрий доси держав з Турками. Мілош, котрому тоді було 78 лїт, вернув до краю і панував по давному, переслїдуючи своїх давних противників. Та не довго панував, бо помер вже 26 вересня 1860 р.

По нїм настав князем знову его син Михайло, чоловік незвичайно здібний і образований. Він взяв ся заводити новий лад в Сербії, при чім помагали ему молодші люди з інтелїґенциї з европейским образованєм. Він скасував давний сенат, зробив з него 1861 р. раду державну, скликував скупштину що три роки, установив загальний обовязок служби войскової і установив правильне войско. Ґарашанін став президентом мінїстрів, а молодий Рістич обняв був важну посаду сербского посла в Константинополи. В Сербії настало тепер нове житє почав ся новий рух, стремлячий до того, щоби всїх Сербів сполучити в одну державу. До сего

посилках долучати, бо канцелярия не в силі порта оплачувати. Крім поданих в нїм книжок вийшли: ч. 104 Повісти Ярошиньскої, ціна 24 с., оправна 40 с.; ч. 105 Мами. Нарис Віри Лебедової, ціна 20 с.; ч. 106 Ів. Франка: Абуказемові капцї, ціна 60 сот., оправна 90 с.; ч. 107 Др. Пачовский: Народні думи II. часть 55 с., оправна 85 с.; О. Глодзїньский: Огород шкільний, цїна 50 сот.

Господарство, промисл і торговля.

— Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові.

Справоздане за час від 1 сїчня 1903 до 31 мая 1903.

I. Вкладки щадничі:

Стан на початку року 1257 вкладок в сумі:

		K	c
		1,103.333	40
від 1 сїчня до 31 мая 1903 вложило 739 сторін		377.676	74
від 1 сїчня до 31 мая 1903 виняло 97 сторін		191.054	44
остає 31 мая 1903 р. 1403 вкладок на суму		1,289.955	70

II. Позички на скрипти і векслї

стан на початку року 2163 позичок в сумі		1,239.243	46
від 1 сїчня до 31 мая 1903 уділилисьмо 341 позичок на: К 203.050			
від 1 сїчня до 31 мая 1903 сплачено 177 і рати на: К 185.757 с 15			
остає 31 мая 1903 р. 2327 позичок на суму		1,256.536	31
а то: 2102 позичок на скрипти в сумі . К 1,116.943 с 65 і 225 позичок на векслї в сумі К 139.592 с 66			

III. Членів прибуло 253, виступило 97, остає 2548 членів.

IV. Сума уділів декларованих К 133.250 — вплачених . .	К	98.515	39
V. Фонд резервовий, специяльна резерва і фонд на ріжницию курсів . . .	К	18.195	64
Фонд власний разом (IV. і + V.)		116.711	03

Сума всіх актів Товариства виносить 1,476,543 48

а то: на почичках як висше:	1,256.536	31
в цінних паперах	85.982	—
в руских Товариствах вкладки	58.672	23
готовка (в касї щадницї почт. і на рах. біжучім) . .	75.352	94

Просимо звертати ся дальше о більші позички ипотечні потрібні при купні землї. Від позичок числить ся $5^1/_2$% і додаток 1% на кошта адмінїстрациї (при сплатї в 20 ратах $^1/_2$ річних виносить рата амортизацийна 6.72%). Вкладки приймає ся на 4%.

ТЕЛЕГРАМИ.

Білград 15 червня. Нинї в ночи на довірочній нарадї членів скупштини і сенату, котра тревала пять годин, вибрано кн. Петра Карадьордевича одноголосно королем Сербії. Товпи народа окружали будинок скупштини. Нинї відбуде ся публичний вибір, котрого вислід супротив вчерашної наради не підпадає ніякому сумнївови.

Білград 15 червня. Скупштина по виборі короля і установленю проґрами буде закрита. Король заіменує новий кабінет, а скупштину розвяже. Дипльоматичне тїло поводить ся так, немов би нічого не знало про нове правительство, бо всї посли мали повномочія приняті лише королем Александром, а доси нових не одержали. Правительство помилувало вчера всїх засуджених за полїтичні провини і велїло випустити їх на волю.

Відень 15 червня. Як доносять тутешні часописи, має кн. Петро Карадьордевич по своїм виборі на сербского короля старати ся у Відни о авдиєнцию у нашого Цїсаря.

Білград 15 червня. Рада мінїстрів ухвалила вислати напротив кн. Петра депутацию. Князь має приїхати до Білграда в середу.

стреміла головно „Омладіна,“ товариство сербских студентів, котре кн. Михайло зразу підпирав. Але передовсїм розходило ся о то, щоби в краю позбути ся Турків, котрі вже ще сидїли або в кріпостях або в окремих частях міст, а через що приходило нераз до кровавої бійки межи Сербами а Турками.

В 1862 р. прийшло було в Білградї дня 15 червня до бійки межи Сербами а Турками коло керницї і тодї убили одного Серба. З того настала велика бійка на улицях міста а турецке населене повтїкало тодї до кріпости. В два днї опісля командант кріпости Ашір-паша став бомбардувати місто. До того в мішали ся держави, що підписали париский договір і спонукали султана до того, що всїм приказав Туркам винести ся з Сербії, даючи їм за то відшкодоване, а крім того казав ще розвалити кріпости Ужиче і Сокол. Турецкі залоги остались ще були лиш в кріпостях в Білградї, Шабци, Смедереві (Семендія). Князеви Михайлови удало ся при помочи держав европейских виробити і то, що на них попри сербскій хоругві буде повівати також і хоругов султаньска.

Так поправдї то лиш була заслуга Обреновичів, що Сербія станула независимою державою. Перший Обренович висвободив Сербів з неволї турецкої, а хоч він і сам був деспотом, вийшовшим з турецкої школи, то все таки у него було на цїли добро народу. Нарід его любив, і коли він зрік ся був престола і виїздив за границю, Серби відводили его аж до Дунаю і з жалем пращали ся з ним. Другий Обренович надав сербскій державі устрій европейский і остаточно висвободив єї з під турецкого панованя. Він числив ся з новими стремлєнями в своїм народі, видів, до чого іде і був би може надав кріпшу основу своїй державі, бо вже лагодив нову конституцию, але в тім перешкодила єму зависть і охота панованя Карадьордевичів, ворогів роду Обреновичів. Князь Александер Карадьордевич, що перебував за границею, але не далеко, бо на Угорщинї, і его родина та приятелї в Сербії робили все, що лиш могли, щоби утруднити єму панованє, піддержували всякий рух опозицийний в Сербії, а навіть, як кажуть, наймили убийників, щоби князя Михайла згладити зі сьвіта. Заговірники під проводом адвоката Радовановича напали на князя в парку Топчідер під Білградом і там его убили дня 10 червня 1868 р.

Та заговірники і ті, що їх наймили, перечислили ся. Невинна смерть князя обурила всїх. Заговірників, о скілько то удало ся, половлено і 16 з них розстрілено, а самого князя Александра, яко того, котрого уважано за виновника того убийства, засуджено заочно на 20 лїт кріміналу. На Угорщинї засудили були его також в першій інстанциї, хоч в другій і найвисшій задля браку доказів увільнили. Він помер опісля в Темешварі дня 3 мая 1885 р. Був то чоловік без характеру і енерґії; то, що за его панованя зроблено в Сербії, не було его дїлом, а дїлом тих, що за него робили. Єго син, Петро Карадьордевич, теперішний кандидат до сербского престола, родив ся 1846 р. в Білградї і оженив ся був 1883 р. з донькою чорногорского князя, Зоркою, котра померла в марті 1890 р.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-европ. часу.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ *) Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·40	„ *) Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5 50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Бідня, Берна, Хирова а Орлова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	6·30	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в будні дни
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·10	„ Сокаля, Рави руської
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	7·20	„ Перемишля від $^{1}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$, Хирова
	9·55	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11· —	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	7·35	„ *) Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	8·15	„ Сокаля, Рави руської
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5 06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5 40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·—	„ *) Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9 12	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	8·25	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дні
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ *) Любіня вел. $^{15}/_{5}$—$^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята

*) Важний в днем отвореня шляху Львів-Самбір.

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г 59 м рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін В місті видають білети їзди: Аґенция Ст Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).